

YOKO OGAWA

Muistipoliisi

Suomentanut
MARKUS JUSLIN

TAMMI
HELSINKI

Japaninkielinen alkuteos *Hisoyaka na Kessho* ilmestyi 1994.

Copyright © by Yoko Ogawa 1994

Suomenkielinen laitos © Tammi ja Markus Juslin 2021

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-2734-4

1

Toisinaan mietin, mitähän tältä saarelta katosi aivan ensimmäisenä.

”Kauan sitten, ennen sinun syntymääsi, täällä oli paljon monenmoisia asioita. Läpinäkyviä asioita, hyväntuoksuisia asioita, lerpattavia asioita, kiiltäviä asioita... Joka tapauksessa ihania asioita, joita sinulle ei tulisi mieleenkään.”

Lapsuudessani äiti jutteli minulle usein tällaisia.

”Mutta surullista kyllä tämän saaren asukkaat eivät voi säilyttää niitä ikuisesti sydämessään. Kaikkien saarelaisen täytyy menettää sydämessään olevat asiat yksi kerrallaan, järjestyksessä. Luultavasti ihan pian sinullekin koittaa hetki, jona menetät jotakin ensimmäistä kertaa.”

”Onko se pelottavaa?” kysyin äidiltä huolissani.

”Ei ole. Älä huoli. Sillä se ei aiheuta kipua tai kärsimystä. Kun aamulla avaat silmäsi sängyssä, se on jo mennyt huomaamatta ohi. Koeta silloin puristaa silmäsi tiukasti kiinni, terästää kuuloasi ja tunnustella aamuilman virtausta. Jokin on varmasti toisin kuin eilen. Silloin

sinäkin ymmärrät, mitä olet menettänyt, mitä saarelta on kadonnut.”

Äiti puhui tällaisia vain silloin, kun me olimme kel-larin työpajassa. Kellari oli suunnilleen kolmekymmen-täneliöinen huone, tomuinen ja karhealattiainen. Sen pohjoispää antoi joelle, joten sisälle kuului veden solinaa. Minä istuin ikiomalla pyöreällä jakkarallani ja kuuntelin, kun äiti puhui hiljaisella äänellä teroittaessaan talttoja tai hioessaan viilalla kiviä – hän oli kuvanveistäjä.

”Jonkin aikaa katoamisen jälkeen saarella kuohuu. Kaikki kokoontuvat sinne tänne kaduille ja kertovat toisilleen muistojaan siitä, mitä ovat menettäneet. Jotkut kaihoten, jotkut murheissaan, jotkut toisiaan lohduttaen. Jos kadonnut asia on konkreettinen, ihmiset ottavat sen mukaansa, ja se poltetaan tai haudataan maahan, tai jopa viskataan jokeen. Mutta muutamassa päivässä kuohunta laantuu. Kaikki palaavat taas nopeasti entiseen arkeensa. Eivätkä he pysty enää edes muistamaan, mitä ovat menettäneet.”

Sen jälkeen äiti keskeytti työntekonsa ja johdatti minut portaiden alle. Siellä oli vanha lipasto, jossa oli riveittäin pieniä laatikoita.

”Koetapa avata joku laatikoista, ihan mikä tahansa.”

Katselin vetolaatikoiden ruosteisia, ovaalinmuotoisia vetimiä miettien pitkään, minkä niistä valitsisin.

Jäin aina epäröimään. Se johtui siitä, että tiesin val-lan hyvin, miten arvoituksellisia ja viekoittelevia tavaroita niissä oli. Äiti oli kätkenyt niihin salaa asioita, jotka olivat tähän mennessä kadonneet saarelta.

Saatuani viimein päätökseni tehtyä vedin vetimestä, ja äiti asetti hymyillen laatikossa olevan asian kämmelleni.

”Tämä kangas tässä on nimeltään *koristenauha*, ja se katosi äidin ollessa seitsemänvuotias. Niitä pidettiin hiukssissa koristeina ja niitä ommeltiin vaatteisiin.”

”Tämä on *kulkunen*. Koeta vieritellä sitä kädessäsi. Eikö siitä lähdekin hauska ääni?”

”Valitsitpa tänään hyvän laatikon! Tämä on äidille kaikista kallisarvoisin: *smaragdi*. Se on muisto isoäidistäsi. Vaikka tällaiset viehättävät, arvokkaat ja hienostuneet kivet olivat saaren rakastetuimpia jalokiviä, nykyisin kaikki ovat jo unohtaneet niiden kauneuden.”

”Tämä on tärkeä tavara, vaikka onkin pieni ja littana. Silloin, kun oli jotain kerrottavaa jollekulle, asia kirjoitettiin paperille ja paperiin liimattiin tämä *postimerkki*. Kunhan niin teki, viesti toimitettiin aivan minne tahansa. Kauan, kauan sitten oli sellaiset ajat.”

Koristenauha, kulkunen, smaragdi, postimerkki... Äidin lausumat sanat saivat minut värisemään kuin ne olisivat olleet kaukomaiden neitojen tai uusien kasvilajien nimiä. Äidin puheita kuunnelllessani minusta oli hauska kuvitella aikoja, jolloin ne olivat olleet todellinen osa saaren elämää.

Mutta sitä oli vaikea kuvitella. Asiat kämmenelläni vain nököttivät hievahtamatta paikoillaan kuin talviunta uinuvat pikkueläimet, lähettämättä minkäänlaisia signaaleja. Minut valtasi tämän tästä sellainen hutera olo kuin olisin yrittänyt tarrata ilmassa leijuvaan pilveen ja muovata

siitä keramiikkaa. Salaisten laatikoiden äärellä minun täytyi keskittää koko sydämeni äidin jokaiseen sanaan.

Kaikkein eniten minä pidin *hajuveden* tarinasta. Se oli pienessä lasipullossa olevaa läpinäkyvää nestettä. Kun äiti antoi minun pidellä sitä ensimmäistä kertaa, luulin sitä sokerivedeksi tai joksikin sellaiseksi ja melkein kostutin sillä huuliani.

”Älä, se ei ole juotavaa”, äiti sanoi hätäisesti, nauraen. ”Sitä pistetään pelkkä tippa kaulaan, katsos näin.”

Äiti vei lasipullon korvansa taakse ja läikytti nestettä varovasti ja säästellen.

”Minkä takia noin tehdään?”

Minusta se oli käsittämätöntä.

”Hajuvesi on oikeastaan näkymätöntä. Se on näkymätöntä, mutta sen voi silti vangita pulloon.”

Tiirailin pullon sisältöä.

”Kun laittaa itselleen hajuvettä, alkaa tuoksua hyvältä. Sillä voi hurmata jonkun. Niihin aikoihin, kun äiti oli vielä nuori neitonen, kaikki laittoivat hajuvettä ennen treffejä. Vaatteiden valitsemisen ohella oli yhtä tärkeää valita tuoksu, jolla saisi ihastuksensa hullaantumaan. Tätä hajuvettä minä käytin aina treffeillä isäsi kanssa. Tapasimme isäsi kanssa usein ruusutarhassa eteläisen mäen rinteellä, joten oli työn takana löytää tuoksu, joka ei jäisi toiseksi ruusuille. Tuulen liehuttaessa hiuksiani vilkaisin sivusilmällä vieressäni olevaa isääsi. Tutkaillen, oliko hän haistanut tuoksuni.”

Hajuvedestä kertoessaan äitikin näytti kaikkein eloisimmalta.

”Niihin aikoihin kaikki pystyivät tuntemaan hyviä tuoksujia. Kaikki pystyivät ajattelemaan, että se on ihaanaa. Ja siitä huolimatta, nyt se on mahdotonta. Hajuvettä ei myydä enää missään. Kukaan ei halua mitään sellaista. Hajuvesi katosi sen vuoden syksyllä, jona me menimme isäsi kanssa naimisiin. Kaikki toivat omat hajuvetensä ja kokoontuivat joen partaalle. Avasimme pullojen korkit ja tyhjensimme ne jokeen. Viime hetkellä monet nuuskaisivat kaihoisasti pulloa. Mutta kukaan ei enää pystynyt tuntemaan niiden tuoksujia. Kaikki hajuvesiin liittyvät muistotkin olivat kadonneet jäljettömiin. Siitä oli tullut pelkkää hyödytöntä vettä. Sen jälkeen joki tuoksui muutaman päivän niin vahvasti, että kurkkua kuristi. Kalojakin kuoli jonkin verran. Mutta kukaan ei välittänyt. Koska kaikkihan olivat menettäneet tuoksut sydämestään.”

Lopuksi äidin silmissä oli murheellinen ilme. Ja hän veti minut syliinsä ja antoi minun haistaa hajuvettä kaulassaan.

”Mitä tuumit?” äiti kysyi. Minä epäröin tietämättä mitä vastata. Jokin haju siinä kieltämättä oli. Häivähdys, erilainen kuin paistuvasta leivästä tai uimahallin desinfiointialtaasta. Vaikka kuinka yritin, sen enempää ajatuksia minulla ei siitä herännyt.

Kun olin aina vain vaiti, äiti luovutti ja päästi pienen huokaisun.

”Ei se mitään. Sinulle tämä on pelkkä vesitilkka. Ei sille mahda mitään. Tällä saarella on todella vaikea muistaa asioita, jotka on menettänyt.”

Niin sanoen äiti laittoi lasipullon takaisin laatikkoonsa. Kellarin seinäkellon lyötyä yhdeksän minun täytyi lähteä lastenhuoneeseen nukkumaan. Äiti ryhtyi taas työhön taltta ja vasara käsissään. Ikkunassa loisti kuunsirppi.

Hyvänyönsuukkoa antaessani onnistuin vihdoinkin pukeemaan sanoiksi sen, mitä olin halunnut kysyä kaiken aikaa.

”Äiti, miksi sinä muistat kadonneet asiat niin hyvin? Miksi pystyt vieläkin haistamaan hajuveden tuoksun, jonka kaikki ovat unohtaneet?”

Äiti käänsi hetkeksi katseensa kuunsirppiin ikkunan takana ja karisteli sitten sormenpäällään esiliinalleen pölynneen kivipölyn.

”Äitikin miettii aina sitä samaa.”

Hänen äänensä oli vähän käheä.

”Mutta en tiedä. Miksi pelkästään äiti ei menetä mitään. Mahdanko muistaa kaiken loputtomiin...”

Äiti laski katseensa aivan kuin se olisi ollut huono asia. Annoin vielä toisenkin hyvänyönsuukon lohduttaakseni häntä.

2

Äiti kuoli, ja sitten isäkin kuoli, ja aina siitä eteenpäin olen asunut tässä talossa yksin. Jopa mamma, kotiapulaistemme, joka oli katsonut perääni vauvasta asti, menehtyi toissa vuonna sydänkohtaukseen.

Ilmeisesti minulla on serkkuja, jotka asuvat kylässä pohjoisten vuorten tuolla puolen joen alkulähteen tienoilla, mutten ole koskaan tavannut heitä. Pohjoisilla vuorilla kasvaa runsaasti piikikkäitä puita, ja vuorten huipulla leijailee aina sumua, joten juuri kukaan ei vaella syvälle vuoristoon. Päälle päätteeksi saarella ei ole niin saannottuja *karttoja* – ne ovat luultavasti kadonneet jo aikoja sitten – joten kukaan ei tiedä, millaista on vuorten tuolla puolen tai minkä muotoinen saari oikeastaan on.

Isä tutki työkseen luonnonvaraisia lintuja. Hän työskenteli lintuhavaintoasemalla eteläisen mäen huipulla. Isä asui havaintoasemalla aina noin kolmasosan vuodesta keräämässä tietoa, valokuvaamassa, hautomassa munia ja muuta sellaista.

Kävin siellä viettämässä aikaa tämän tästä sillä teko-syyllä, että vein hänelle eväitä. Olin kaikkien havainto-aseman nuorten tutkijoiden lemmikki, ja he tarjosivat minulle keksejä ja kaakaota.

Istuin isän sylissä ja katselin kiikareilla. Isä osasi nimetä linnut, eikä häneltä jäänyt huomaamatta pieninkään lintujen erityispiirre: nokan muoto, silmän reunuksen väritys, tapa levittää siivet ja niin edelleen. Lapsena kiikarit olivat minulle liian painavat, ja käteni puutuivat alta aikayksikön. Silloin isä kannatteli niitä kevyen näköisesti vasemmalla kädellään.

Joskus, kun me sillä tavoin tuijotimme lintuja kasvat lähekkäin, minussa heräsi äkkiä halu kysyä isältä: ”Tiedätkö, mitä äidin työpajan vanhan lipaston laatikoissa on piilossa?”

Mutta juuri kun olin kysymäisilläni niin, mieleeni kohosi äidin sivuprofiili hänen katsellessaan ikkunasta kuunsirppiä, enkä millään saanut sanoja suustani.

”Syö eväät pian, etteivät ne ehdi mennä pilalle.”

Kysymyksen sijaan suustani pullahti äidin yhdentekevä viesti.

Kotiin lähtiessäni isä saattoi minut tielle, jolla kulki bussilinja. Matkan varrella oli ruokintapaikka, jonne murensinkin yhden saamistani kekseistä.

”Koska pääset seuraavan kerran kotiin?” minä kysyin.

”Varmaan lauantai-iltana, luulisin...” isä vastasi epä-määräisesti. ”Hei hei sitten, sano äidille terveisiä.”

Isä vilkutti niin reippaasti, että työhaalarin rintataskuihin sullotut punakynät, kompassit, korostuskynät, vii-

voittimet, pinsetit ja sen sellaiset olivat vähällä pursuta ulos ja pudota.

Olen todella iloinen siitä, että lintujen kadotessa isä oli jo kuollut. Yleensä, vaikka joku menettikin katoamisen takia työnsä, saarelaiset vaikuttivat löytävän uuden työpaikan saman tien ilman sen suurempaa hämmennystä, mutta isän kohdalla se ei varmaan olisi mennyt niin. Isällä ei ollut mitään muita taitoja kuin lintujen tunnistaminen.

Vastapäisen talon hatuntekijäsedästä tuli sateenvarjontekijä. Mamman aviomiehestä, lauttamekaanikosta, tuli varastomies. Luokkatoverini kampaajasiskosta tuli kättilö. Kukaan ei valittanut muutoksesta. Vaikka uudesta työstä olisi maksettu huonompaa palkkaakin, he eivät kadehtineet eivätkä kaivanneet entistä ammattiaan. Ja sitä paitsi, jos jäi nysväämään loputtomiin paikoilleen, piti pelätä että kiinnittäisi itseensä salaisen poliisin huomion.

Kaikki minut mukaan luettuna pystyvät unohtamaan monenlaisia asioita kerrassaan mutkattomasti. Aivan kuin tämä olisi saari, joka voi sijaita vain leviävän tyhjyyden merellä.

Myös lintujen katoaminen tapahtui samoin kuin kaiken muunkin: yhtäkkiä eräänä aamuna.

Kun avasin silmäni sängyssä, ilmassa tuntui aavistuksen karhea jännite. Se on katoamisen merkki. Katselin huoneessa tarkkaavaisesti ympärilleni yhä peittoon kietoutuneena. Pukeutumispöydän meikit, työpöydällä lojuvat paperiliittimet ja muistilaput, verhojen pitsikuviot,

levyhyilly... Vähäpätöisimmätkin asiat olivat mahdollisia. Vaati sinnikästä keskittymistä keksiä, mikä oli tiessään.

Nousin sängystä, vedin harteilleni villatakin ja menin ulos pihalle. Kaikki muutkin naapuruston asukkaat olivat tulleet ulos ja katselivat ympärilleen levottoman näköisinä. Naapurin koira vonkui matalla äänellä.

Sillä hetkellä näin ylhäällä ruskean pikkulinnun, joka lensi taivaan poikki. Sillä oli pyöreähköt ääriviivat, ja sen vatsassa näytti olevan ruskean seassa hieman valkoisia höyheniä.

”Olikohan tuo joku niistä linnuista, joita katselin isän kanssa havaintoasemalla”, mietin ja sillä hetkellä huomasin, että sydämeistäni oli kadonnut kaikki mikä liittyi lintuihin. Niin sanan *lintu* merkitys kuin lintuihin liittyvät tunteet ja muistotkin, kaikki tyynni.

”Tällä kertaa se oli sitten linnut”, vastapäisen talon entinen hatuntekijäsetä mutisi. ”Sehän sopii. Siitä ei varmaan koidu kenellekään niin suurta haittaa. Linnuthan vain lentelevät taivaalla mielensä mukaan.”

Setä kietoi kaulaliinansa paremmin ja päästi pienen aivastuksen. Kun hänen katseensa kohtasi minun katseeni, hän ehkä muisti isäni olleen lintututkija, sillä hän hymyili vaivautuneesti ja lähti kiireesti töihin.

Muutkin vaikuttivat helpottuneilta siitä, että katoamisen luonne oli selvinnyt. He kaikki tekivät lähtöä aamuaskareihinsa. Ainoastaan minä jäin tuijottamaan taivaalle pitkäksi aikaa.

Liideltäään kerran laajan ympyrän äskeinen ruskea pikkulintu loittoni pohjoisen suuntaan. En pystynyt

muistamaan, mitä lajia se oli. Minua kadutti, etten ollut opetellut lintujen nimiä paremmin silloin, kun olimme kiikaroineet niitä isän kanssa havaintoasemalla.

Yritin tallettaa sisälleni edes sen lentotavan, sirkutuksen tai värityksen, mutta turhaan. Linnut, joita muistoni isän kanssa vietetyistä hetkistä olivat kaiken järjen mukaan tulvillaan, eivät herättäneet minussa enää lämpimiä tunteita. Ne olivat vain eläviä olentoja, jotka leijuvat ilmassa liikuttamalla siipiään ylös ja alas.

Iltapäivällä, kun olin menossa torille ostoksille, näin tämän tästä lintuhäkkiä piteleviä ihmisiä, jotka olivat kokoontuneet yhteen. Papukaijat, riisipeipot ja kanarialinnut aistivat jotakin olevan meneillään ja räpyttelivät siipiään. Niiden omistajat olivat vaitonaisia ja poissaolevan näköisiä. Näytti siltä, etteivät heidän sydämensä olleet vielä sopeutuneet tämänkertaiseen katoamiseen.

He jättivät linnuilleen hyvästit kukin tavallaan. Toiset kutsuivat lintuaan nimeltä, toiset hieroivat poskeaan lintunsa poskea vasten, joku jopa antoi linnulleen ruokaa omasta suustaan. Ja seremonian päätteeksi he kaikki avasivat häkkinsä oven apposelleen taivasta kohti. Ensin linnut lentelivät hämmentyneinä omistajiensa ympärillä, mutta viimein ne imeytyivät etäiselle taivaalle ja katosivat näkyvistä.

Kaikkien lintujen lennettyä pois tuli hiljaista kuin ilma niillä main olisi pidättänyt hiiskumatta hengitystään. Omistajat ottivat tyhjät häkit mukaansa ja palasivat kotiinsa.

Tällä tavoin lintujen katoaminen tuli päätökseensä.

Seuraavana päivänä tapahtui jotain odottamatonta. Olin syömässä aamupalaa televisiota katsellen, kun ovikello soi. Rajusta rimputuksesta tajusin, että oli sattunut jostain pahaa.

”Vie meidät isäsi työhuoneeseen.”

Ovella oli salaisen poliisin konstaapeleita. Heitä oli yhteensä viisi. Syvävihreät päällystakit ja housut, leveät vyöt, mustat saappaat, nahkakäsineet sekä lanteella pillkottavat aseet. Kaikki samanlaisia. Vain takinkäänteisiin kiinnitettyjen monenlaisten pinssien kokoelma näytti olevan kullakin erilainen, mutta minulla ei ollut aikaa varmistua asiasta.

”Vie meidät isäsi työhuoneeseen”, etummaisena seisova mies, jolla oli takinkäänteessään vinoneliön, härkävavun ja puolisuunnikkaan muotoiset pinssit, toisti samalla äänensävyllä kuin äskenkin.

”Isäni, hän kuoli, viisi vuotta sitten”, sanoin hitaasti saadakseni itseni rauhoittumaan.

”Me tiedämme kyllä.”

Aivan kuin tuo toteamus mieheltä, jolla oli kiilan, kuusikulmion ja T-kirjaimen muotoiset pinssit, olisi ollut merkki, kaikki viisi työntyivät kengät jalassa yhdellä kertaa sisään. Viiden miehen kenkien töminä ja aseiden kalke solkia vasten sekoittuivat toisiinsa ja täyttivät käytävän.

”Olen juuri pesettänyt maton pesulassa. Olkaa hyvät ja riisukaa saappaanne.”

Minun olisi pitänyt protestoida muutenkin, jotain olennaisempaa vastaan, käsitin sen itsekin, mutta suus-

tani putkahti vain tyhjöpäinen vetoamus. Mutta he eivät kiinnittäneet minuun huomiota, vaan lähtivät nou-semaan portaita yläkertaan.

He näyttivät tuntevan talon pohjapiirustuksen tark-kaan. Miehet menivät empimättä talon itänurkassa ole-vaan isän työhuoneeseen ja tarttuivat toimeen vaikutta- van tehokkaasti.

Aluksi yksi heistä avasi selälleen kaikki ikkunat, jotka olivat olleet suljettuna isän kuolemasta saakka, toinen ha- jotti lukot kaapista ja työpöydän laatikoista ohuella, skal- pellin kaltaisella työkalulla, ja loput tunnustelivat seinät nurkkia myöten etsien kätkettyä kassakaappia.

Sitten he kaikki alkoivat lajitella isältä jääneitä kirji- tuspapereita, muistilappuja, leikekirjoja, kirjoja, valokuvia ja muuta sellaista. Vaarallisiksi luokitellut asiat – toisin sanoen kaikki, mistä löytyi sanallakaan maininta *linnuista* – heitettiin muutta mutkitta lattialle. Minä nojauduin ovenpieleen ja tuijotin heidän touhuaan räpläten oven- nupin nappia ylös ja alas.

Aivan kuten huhut olivat kertoneet, he olivat hyvin koulittuja. He noudattivat perinpohjaisesti kaikkein te- hokkainta työnjakoa. Sanattomina, tarkkasilmäisinä, te- kemättä turhia liikkeitä. Kuului vain toisiinsa hankaa- vien papereiden kahinaa, kuin lintujen siipien havinaa.

Siinä silmänräpäyksessä lattialle oli kertynyt paperi- kasa. Huoneessa ei kaiken järjen mukaan ollut juuri mi- tään sellaista, mikä ei olisi liittynyt lintuihin. Heidän kä- sistään leijaili alas kirjoituspapereita täynnä isän nostal- gista oikealle kohoavaa käsialaa ja valokuvia, jotka isä oli

suurella vaivalla ottanut asuessaan yötä päivää havainto-
asemalla.

Se, mitä he tekivät, oli kieltämättä kohtuutonta, mutta heidän työskentelytapansa oli niin valtavan jalostunut, että minusta peräti tuntui kuin olisin saanut heiltä oikeudenmukaista palvelua. Mietin, että minun pitäisi esittää vastalauseeni niin pian kuin suinkin, mutta sydämeni vain hakkasi enkä tiennyt mitä tehdä.

”Käsitelkää niitä varovaisemmin”, sanoin kokeeksi. Mutta sillä ei ollut mitään vaikutusta. ”Ne kaikki ovat minulle muistoja isästäni.”

Kukaan ei edes kääntynyt katsomaan minuun päin. Ääneni vain imeytyi alati kasvavaan läjään isäni muistoesineitä.

Yksi heistä tarttui työpöydän alimpaan laatikkoon.

”Siellä olevilla asioilla ei ole mitään tekemistä lintujen kanssa”, sanoin hätäisesti. Sinne isä oli aina laittanut perheen kirjeet ja valokuvat. Mies, jonka pinsseissä oli kaksi sisäkkäistä ympyrää, suorakulmio ja tippa, veti ne laatikosta esiin minusta piittaamatta ja jatkoi työskentelyään. Sieltä valikoitui vain yksi valokuva: isän itse hautoma, harvinainen kirkasvärinen lintu – nimeä en enää muista – kuvattuna yhdessä perheemme kanssa. Muut valokuvat ja kirjeet mies laittoi takaisin laatikkoon järjestettyään ne ensin työpöydällä siisteihin pinoihin. Se oli ainoa säädyllinen hetki salaisen poliisin toimissa sinä päivänä.

Saatuaan valikoinnin kokonaan päätökseensä he alkoivat seuraavaksi sulloa asioita lattialta mustiin muovisäkkeihin, joita heillä oli päällystakkiensa povitaskuissa.

Siitä, miten he ahtoivat kaiken tiiviisti samoihin säkkeihin mitään erottelematta, tajusin, että he aikoivat tuhota kaiken. Kyse ei ollut siitä, että he olisivat jonkinlaisten vaikeaselkoisten olosuhteiden takia yrittäneet selvittää jotakin, vaan he olivat täällä vain ja ainoastaan hävittääkseen lintuihin liittyvien asioiden jäänteitä. Sillä salaisen poliisin tärkein tehtävä on katoamisten perinpohjainen läpivienti.

Tämä hyökkäys on luultavasti suunnattomasti yksinkertaisempi kuin tilanne silloin, kun salainen poliisi vei äidin, minä mietin. Kunhan he ovat ahtaneet kaiken haalumansa säkkeihinsä, he tuskin palaavat tänne enää koskaan. Nyt isän kuoltua tähän taloon jääneet muistot linnuista vain haalistuisivat hiljalleen.

Jotakuinkin tunnin kestänyt urakka päättyi, tuloksestaan kymmenen suurta säkkiä. Aamuaurinko paistoi sisälle, ja huone oli käynyt suorastaan kuumaksi. Takin-käänteiden hyvin kiillotetut pinssit kimaltelivat. Mutta kukaan miehistä ei ollut hiessä tai hengittänyt raskaasti.

Kukin heistä otti tasa-arvoisesti kaksi säkkiä, yhden kummallekin olalle, ja he lähtivät tiehensä talon edustalle pysäköidyllä kuorma-autolla.

Vain yhdessä tunnissa huoneen ulkomuoto oli muuttunut. Sinne huolella sinetöimäni isän tuntu oli mennyttä, ja sen sijaan siitä oli tullut peruuttamattomasti onkalo. Koetin mennä huoneen keskelle seisomaan. Tuntui kuin olisin voinut imeytyä sen perimmäiseen pisteeseen, niin syvä onkalo se oli.

YOKO OGAWA (s. 1962) on Japanin arvostetuimpia kirjailijoita. Hän on julkaissut yli 40 teosta, joista tunnetuimmasta, *Professorista ja taloudenhoitajasta*, on tehty myös elokuva. *Muistipoliisi* on ollut kansainvälinen menestys ja ehdokkaana muun muassa International Booker Prize- ja National Book Award -kirjallisuuspalkintojen saajaksi.

Maailmanmenestykseen noussut japanilainen dystopia on ajaton kertomus vallasta, ihmisyydestä ja muistojen merkityksestä.

”Unohtumaton kirjallinen trilleri täynnä viipyilevää kauhua.”

THE CHICAGO TRIBUNE

”*Muistipoliisi* tuo mieleen George Orwellin *1984*:n, Ray Bradburyn *Fahrenheit 451*:n ja Gabriel García Márquezin *Sadan vuoden yksinäisyyden*, mutta samanaikaisesti sillä on aivan oma äänensä ja voimansa.”

TIME

Päälylys: Tyler Comrie • Päälylyksen valokuva: Taxi / Getty Images

9789520427344

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-2734-4